

İZ BIRAKAN HATIRALAR -17-

UNUTULMAYAN ÇOCUKLUK HATIRALARI

Çocukluk hatıraları kolay kolay unutulmayan hatıralardır. Hafızamı yoklayınca bazı olaylar gözümün önüne geliyordu.

Çocukluk yıllarımın kışlarını hiç unutamam. O zamanlar kar çok yağardı. Bazen güzün başlayan karın, bahara kadar kalkmadığı olurdu. Eskiler: “Kara kışta kar yağacağına, kan yağsın” derlerdi. Eğer kar kasımın sonu ile aralık ayında yağarsa, bu kar soğuklar başladığı için buz olur, bahara kadar sokaklardan kalkmazdı. Bu hatıraların bazılarını tarih sırasına göre vermeye çalışacağım.

**Dr. Mehmet
Ali UZ**

zamanlar Zindankale’de bir minare boyu çukurluk vardı. Bir de baktık ki, bu çukura sel suları akıyor. Sel oldukça hızını kaybetmiş görünüyordu. Selin Keçili Deresi’nden geldiği söylenmişti. Sonradan alınan tedbirlerle Konya merkezini sel basmaz oldu.

Zindankale’nin bu çukuru yıllarca Konya’nın çöpleri dökülerek dolduruldu. O dönemlerde Zindankale’nin etrafına Muhacir Pazarı kurulurdu. Sonra bu pazar bugünkü yerine kaldırıldı. İlk Muhacir Pazarı Şekerfuruş Mahallesi’nde karakol çevresindeki boşlukta kurulmaya başlanmış. Ben bu dönemi hatırlıyorum.

KONYA MERKEZ’İNE SEL GELİŞİ

1940’lı yılların ortalarına doğru ilkokul öğrencisiyim. Gazi Mustafa Kemal Paşa İlkokulu’nda okuyordum. Bir gün hava günlük güneşlik: “Zindankale’ye sel gelmiş” dediler. Teneffüste koşa koşa birkaç arkadaşla Zindankale’ye gittik. O

1945 YILI KARI

Yukarıda benim çocukluk yıllarında çok kar yağdığını söylemiştim ya... 22 Şubat 1945 tarihinde Konya’ya rekor seviyede kar yağmış, her taraf karla kaplanmıştı. O zamanlar halk bunu biraz da abartarak kar kalınlığının bir metreye yakın olduğunu söylerlerdi. Resmî

rakamlara baktım, o yıl yağan karın kalınlığı 66 santim imiş. O tarihlerde Konya merkezinde bile birçok ev toprak damlı idi. Damdan kürünen karlarla sokaklar geçilmez hâle geldi. Çarşıya gitmek için yer yer yollarda tüneller açıldı. Bereket versin, havalar ısınmaya başladığı için kar fazla kalmayıp eridi.

1948 yılında da kar, 18 Aralık günü yağmıştı. Yukarıda da ifade ettiğim gibi ardından kara kış soğukları başladığı için kar yerden kalkmamış, bu süre martın sonuna kadar dört aya yakın uzamıştı. O yıl o kadar çok kar yağmıştı ki nisan ayında yağan karla birlikte o yıl kar kalınlığı yarım metreyi aşmıştı.

Baharla beraber eriyen karlar Meram Çayı'nı ağzına kadar doldurur, çay dolu dolu akardı. Anneannemlerin Küçükcumköprü'de üzüm bağları olduğu için çok iyi

bilirim. Meram'dan gelen su ile Konya'daki üzüm bağlarının puştaları ağzına kadar su ile doldurulurdu. O yıl öyle bereketli olmuştu ki, yeraltı suları kuyulardan taşacak kadar yükselmişti. Yine o yıl tandırın ve ocakların içinden su çıkmıştı. Bir iki bel kazdığınız zaman yer altı sularına ulaşılabilirdi. O tarihten sonra kar yağışı azalmaya başladı ve yeraltı su seviyeleri de çok aşağılara indi.

1950'li yıllardan sonra üzüm bağları yeteri kadar sulanamadığı için, bağlara hastalık geldi. Bağ sahipleri buraları parselleyerek satmaya başladılar. Köylerden merkeze göç de bu yıllarda başladı.

KERESTE DÜKKÂNLARI YANGINI

1950'li yıllardan önce mi, sonra mı idi, pek hatırlayamıyorum. Kuşluk vakti Kalecik Mahallesi'ndeki evin damına çıkmıştım. Dam o zamanlar düz toprak örtülüydü. Damdaki küçük kümeste birkaç da tavuk vardı. Herhalde dama bunun için çıkmıştım. Baktım damda gökten yanmış ağaç parçaları düşüyordu. Yakın bir yerde bir yangın olduğunu anladım. Etrafa bakıp yangın yerini tespit etmeye çalıştım. Duman evin güney tarafından yükseliyordu. Bisiklete binip yangın yerine doğru gittim. Yangın, Sahipata Camii'nin Kuzeydoğusundaki kereste dükkânlarında idi. Şimdi burada inşaat malzemesi satan dükkânlar var. O zamanlar orası üstü açık kereste pazarı gibi idi. Keresteler Konya sur kalıntılarına dayanıyordu. Konya'da en uzun sur kalıntısı buradadır. Surlar doğu-batı istikametinde uzanıyordu. Sur kalıntılarının meydana çıktığı bir yer de Muhtar Mahallesi Mescidi'nin önündeymiş. Necati Çetirdekçi ile yaptığım bir röportaj sırasında ondan duymuştum.

O gün, kerestelerin çoğu çam olduğu için yangından korkunç alevler yükseliyordu. Bizim ev ile buranın arası iki kilometreye yakın olduğu hâlde, oraya havadan yamış ağaç parçalarının düşmesi yangının ne kadar şiddetli olduğunu gösteriyordu. Yanlış hatırlamıyorsa bir pazar günü idi. Biraz da yangın bu yüzden geç fark edilmişti. Dükkân sahipleri bir taraftan yangını itfaiyeye haber verirken, bir taraftan da birileri de Hacı Veyisade Mustafa Efendi'yi dua etmesi için yangın yerine getirmiş. Sonradan anlatıldığına göre Hoca: "Apdal Haydar'ı da bulup getirin" demiş. Haydar Ağa Hoca Efendi'nin hayranlarından idi, yanından hiç ayrılmazdı. Onun bazı kerametlerinden bahsedilir.

O zamanlar yangın yerinin ilk sokağının kuzey köşesinde Nuri Baş'ların bakkal dükkânı vardı. Hoca'nın yanında o da vardı. Hoca Efendi hafızlara ezan okutturdu, tekbirler getirildi. Toplanan kalabalık büyük bir heyecan içerisinde idi. Sonra Hoca Efendi ağlayarak uzun bir duaya başladı. Duanın sonlarına doğru önce alevler kesildi, sonra da dumanlar azalıp yangın söndü. Bu olayı hiç unutamıyorum. Halk Hoca Efendi'nin yaptığı bu duayı ve yangını uzun zaman anlatıp durdu. Aradan yetmiş yıldan fazla zaman geçti. Şimdi olayı neredeyse hatırlayan pek kalmadı.

Hatıralar, hatıraları canlandırıyor. Bizim evin tam karşı köşesinde Lefkelilerin yaptırdığı, sonradan burayı satın alan Taşpınarlı Süleyman Bey'in oturduğu köşk vardı. Köşkün doğu tarafındaki hariciye kısmında damatları Avukat Fevzi Can otururdu. O zamanlar Fevzi Bey'in beş altı yaşlarında iki çocuğu bulunuyordu. Bir gün çocuklar, bizim damdaki tünediği için başları ve boyunları çıplanan

Lefkelilerin yaptırdığı konak

tavukları görmüşler. Çocuklar annelerine koşup: "Anne, Halil amcanın tavukları avukat oluyor" demişler. Anneleri: "Nereden anladınız, hiç tavuktan avukat mı olur" deyince: "Ne bilelim tavukların babamınki gibi saçları dökülmüş" demişler. Fevzi Bey'in başında hiç saç yoktu. Çocuklar bu benzetmeyi onun için yapmış olmalılar. O zamanlar olayı ve çocukların muzipliğini anneleri anlatınca bir hayli gülmüştük.

Lefkelilerin yaptırdığı bu konak sonradan Süleyman Bey tarafından aslına uygun şekilde restore edilmiş, çok muhteşem hâle gelmişti. Taşpınarlılar bu köşkte uzun zaman oturdular. Sonra burası Nuriye Karaağalar Hoca Hanım'ın mülkiyetine geçti. Sonraları köşk yıktırılıp yerine katlı otopark yapıldı.

Köşkün üç kapısı vardı. Kapının birisi batıda mutfak kısmına açılırdı. Esas kapısı güneye bakar, kapı önünde üç dört basamaklık bir taş merdiven vardı. Üçüncü kapı da hariciye bölümüne açılırdı. Köşk, biri bodrum olmak üzere üç kattan ibaretti. Bir şey yaparken bir yerleri yıkmak eskiden gelen çok kötü bir alışkanlığımızdır. Yol açarken bir gecede Türbe Hamam'ı da yıkılmıştı. Konya'da tarihî dokuyu böyle böyle yok ettik. Hani eskiler: "Geçmiş zaman olur ki, hayali cihan değer" derler ya, işte bu hatıralar da öyle bir şey.

31 Mart Tarihli *Akademik Sayfa-*

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Üyesi, 2009 Burhan Felek Basın Hizmet Ödülü ve Sürekli Basın Kartı sahibi Ahmet Güner Elgin 3 Ekim 2018 Çarşamba günü vefat etti.

lar'da neşredilen "Necati Elgin'in Notları ve Arşivi Konya'ya Nasıl Geldi" Hatırasına Ek.

Bahsi geçen yazıda Necati Elgin yanında oğlu Ahmet Güner Elgin ile ilgili *Akademik Sayfalar'a* ek bir bilgi göndermiştim. Bu yazı sehven verilmemiş. Durumun farkına İstanbul'dan Muhsin Karabay dostumuzun uyarısından sonra farkına vardım.

Ahmet Güner Elgin babasının görevli olduğu Niksar Kazasında 1932 yılında dünyaya geldi. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun oldu. Gazeteciliğe *Öz Demokrat* gazetesinde başladı. *Yeni İstanbul, Sabah, Bugün, Ayrıntılı Haber, Tercüman, Öncü, Ortadoğu, Son Havadis, Yeni Günaydın* ve *Akşam* gazetelerinde çalıştı. Haber müdürlüğü, yazı işleri müdürlüğü, Ankara temsilciliği, genel yayın müdürlüğü, köşe yazarlığı ve TRT'de de danışmanlık yaptı. *Milliyet* gazetesinden emekli oldu. Yayımlanmış kitapları bulunmaktadır. Türkiye Gazeteciler Cemiyeti üyesidir ve 2009 yılında Burhan Felek Basın Hizmet Ödülü'nü almıştır. 3 Ekim 2018 tarihinde 86 yaşında İstanbul'da vefat eden Ahmet Güner Elgin, Zincirlikuyu Mezarlığı'nda babası ve eşinin yanında toprağa verildi.

MUALLİM AZMIYE HANIM

Ahmet
ÇELİK

Konya'da 1927'de inşa edilen İsmet Paşa İlk Mektebinin öğretmenini olan Azmiye Asım Hanım,⁽¹⁾ müderris, müftü ve avukat Mustafa Asım Güven'in⁽²⁾ kızıdır. Annesinin ismi ise Hatice Hanımdır.

Azmiye Hanım 1320/1904'te Konya'da doğdu. 1338/1922'de Konya Darulmuallimat (Kız Öğretmen) Mektebinden mezun oldu. Babası ile birlikte bir müddet Antakya'da kaldı. Antakya Kız Mektebinde görev yaptı.

1926'da Konya'ya gelerek **Altınçesme Mektebinde** muallimlik görevine başladı. Bir müddet

sonra da mezun olduğu **Konya Kız Muallim Mektebi**'ne tayin edildi. Kız Muallim Mektebinin Tatbikat bölümünde görevli iken 17 Teşrinisani/Kasım 1928'de 1500 kuruş maaşla **İsmet Paşa Mektebine** tayin edildi. 30 Eylül 1929'da maaşı 1725 kuruşa yükseldi. 1929'da öğretmen **Hami Bey (v.1983)** ile evlendikten sonra da **"Azmiye Hami Hanım"** olarak anılmaya başladı. 15 Eylül 1930'da eşiyile birlikte İstanbul'a tayin edildi.⁽³⁾ 8 Ekim 1930'da Azmiye Hami Hanımın Sicil dosyası İstanbul Maarif Müdürlüğün devren gönderildi.⁽⁴⁾

Bir süre İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesine devam etti. Kandilli Kız Lisesinde başladığı öğretmenlik mesleğini çeşitli okullarda sürdürerek emekliye ayrıldı. 13 Ekim 1954'te Ankara'da vefat etti.⁽⁵⁾ Cebeci Mezarlığına (ada 127 Parsel 20) defnedildi.

Cumhuriyet gazetesi onun vefatını şöyle haber vermektedir: "Rahmetli Azmiye Güven "Hemşire Nimet" ve geçen sene gazetemizde alakayla okunan "Piçkurusu" romanlarının müellifi Azmiye Güven vefat etmiştir. Profesör Hami Güven'in eşi olan merhume, ayrıca "And" isimli manzum bir

(1) BYEK 56 Konya Merkez ve Mülhakatı İlk Mektep Muallimlerinin Sicil Numaralarının Kaydına Mahsus Defter, s.123/245

(2) Mustafa Asım (Güven) Efendi, 1876'da Hadim-Sarıncı'da doğdu. Emin Efendinin oğludur. İlk eğitimini öğrenimini babasından aldı. Daha sonra İstanbul'a giderek 1906'da Beyazıt Medresesi müderrislerinden Hadimli Hasan Sabri Efendi'den ilmi icazet aldı. Açılan Ruus (müderrislik) sınavını kazanarak Edirne'ye atandı. Konya'da Hukuk Mektebi'ne devam ederek buradan mezun oldu. 1906-1914 yılları arasında Konya Merkez Müderrisliği, Konya İdadisi/ Lisesi ve Konya Sanat Mektebi'nde ulumu diniye (din dersleri) dersleri okuttu. Konya'da bulunduğu yıllarda Konya Vakıflar Müdürlüğü'nün avukatlığını üstlendi. I. Dünya savaşı yıllarında Karaman'da imamlık ve avukatlık yaptı. 1920'de Delibaş Olayında isyancılar tarafından Karaman kaymakamlığına getirilen Mustafa Asım, Milli kuvvetlerin ayaklanmayı bastırması üzerine Hatay'a hicret etti. İskenderun Orman Memurluğu, Kırıkhan Kaymakamlığı vekâletliği (1923), Antakya Kaymakamlığı vekâletliği, Kırıkhan ve İskenderun Müftülüğü görevlerinde bulundu (1924). Ayrıca Müderrislik görevine devam etti. 1929'da, Suriye Devleti tarafından emekliye sevk edildi. 1937 yapılan müftülük seçimde en çok oyu alarak yeniden İskenderun Müftülüğüne atanan Mustafa Asım, 1939'da Hatay'ın Anavatan'a katılmasından sonra 1947'de Muğla Müftülüğüne ve 1953'de Çankaya Müftülüğüne atandı. 1956 yılında Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından 6 kişilik Meal hazırlama komisyonunda yer aldı. Mustafa Asım Efendi, 16 Şubat 1958'de Ankara'da vefat etti. Cebeci Asri Mezarlığında medfundur. Bakınız: Mehmet Altuntaş, "Güven, Mustafa Asım", Konya Ansiklopedisi, c.4, s.68-69.

(3) BYEK 53 Konya Merkez ve Merkeze Bağlı Kura Köyler ve Nahiyelere ait Muallim Sicil Defteri (1927), DSCN_0314.

(4) BYEK 56 Konya Merkez ve Mülhakatı İlk Mektep Muallimlerinin Sicil Numaralarının Kaydına Mahsus Defter, s.324

(5) Ekrem Çakıroğlu, Murat Yalçın, İlhan Başgöz, Tanzimat'tan bugüne edebiyatçılar Ansiklopedisi, 2001 c.1, s.401.

Azmiye Hami Güven
(1904-1954)

hikâye, pek çok edebi ve içtimai makale yazmış, eserleri geniş bir okuyucu zümresi tarafından takdirle karşılanmıştır. Ailesi efradına taziyetlerimizi sunarız.”⁽⁶⁾

ESERLERİ

İlk ürünü olan “**And**” isimli manzum hikâyesi 1932’de yayımlandı. “**İtirçak**”, “**Piç**” adlı romanları çeşitli gazetelerde tefrika edilen Azmiye Hanım’ın “**Hemşire Nimet**” (Ankara 1951) adlı romanı kitaplaştı.⁽⁷⁾ Bu romanda yazar, Vidin’de varlıklı bir ailede dünyaya gelen ancak Balkan Harbi’nin çıkmasıyla yuvası dağılan Nimet’in, batı ile doğu arasında savrulan zorlu hayatını anlatır.⁽⁸⁾

Yazar, romana yazdığı ön sözde, “Bu eserde coşkun duygular, nedamet, feragat, acı ve saadet birbirine girift olmuştur. Hemşire Nimet içtimaî yaralarımızın romanı-

dır.” sözleriyle romanını okuyucuya takdim eder. Gerçekten de romanda bir kadının genç kızlık duyguları, mutlulukları, aşkları, analık duygusu, yurtseverliği, yurt ve evlat hasreti, acıları, çalışma hayatında karşılaştığı zorluklar birbirine geçen olaylarla güçlü bir karakter olan Nimet üzerinden yalın bir dille anlatılır. Türk edebiyatında özellikle Halide Edip Adivar’ın romanlarında kültürlü, eğitilmiş, güçlü kadın karakterlere yer verildiği görülür. Hemşire Nimet karakteri de Türk edebiyatındaki bu güçlü kadın karakterler arasında özgün bir yere sahiptir.⁽⁹⁾

MAKALELERİ

Azmiye Hanım 1926’tan itibaren Konya’da döneminin şairleri ve yazarları arasında yer aldı. Azmiye Hanım, roman ve hikâyelerini **Ulus**’ta ve makalelerini **Cumhuriyet** gazetesiyle⁽¹⁰⁾ birlikte Antalya ve Konya gazetelerinde de yayımlandı.

Konya Babalık’ta yayınlanan bazı makale, şiir ve hikâyeleri şunlardır:

Kadınlık Sütunu: Aziz Hemcinslerimle Hasbihal (makale), Babalık 18 Mart 1927

Kadınlık Sütunu: Kabul Günleri (makale), Babalık 31 Mart 1927

Kadınlık sütunu: Kabul Günlerimizin Memleketimizde Lüzumu İhdası (makale), Babalık 25 Mart 1927

Kadınlık Sütunu: Yuva Bilgileri (makale), Babalık 23 Ekim 1926

Kadınlık Sütunu: Yuvada Te-

(9) <http://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/azmiye-hami-guven> (19.03.2021 tarihli erişim).

(10) Ayfer YILMAZ, “Geçmişten Günümüze Kadın Şairlerin Konumuna Genel Bir Bakış”, Cilt 1 Sayı 2 Yaz 2012, s.55; Zelal, Naime -Leyla Ovalı, “Cumhuriyet Döneminde Aydın Kadınların Durumu ve Kadın Şairler” Sombahar, Ocak-Nisan, Özel Sayı 1994, Kadın Şairler Altarı, s. 172.

(6) Cumhuriyet 21 Ekim 1954, s.3

(7) Ali Işık, “Güven Azmiye Hami”, Konya Ansiklopedisi, c. s. 68

(8) *Türk Dili ve Edebiyatı Ansiklopedisi*. İstanbul, 1979: Dergâh Yayınları. C.3. s.427.

nevvü' İhtiyacı (makale), Babalık 15 Mart 1927

Bük (şiir), Babalık 17 Mayıs 1927,

Gururumla hasbihal (şiir), Babalık 27 Şubat 1927,

İhtiyaç Yes'i (şiir), Babalık 10 Şubat 1927,

Matem Terennümü: "Sevgili Teyzemin Muazzez Ruhuna" (şiir) Babalık 26 Kasım 1926,

Şarkı (şiir), Babalık 14 Ocak 1927,

Tahassür Kardeşim Emin'e (şiir), Babalık 29 Kasım 1926,

Tebrik (şiir), Babalık 7 Ocak 1927

Günahımın cezası I (hikâye), Babalık 6 Ocak 1927,

Günahımın cezası II (hikâye), Babalık 9 Ocak 1927,

Küçük Ferit, Edip Ali Bey Efendiye ithaf (hikâye), Babalık 18 Ocak 1927.

MUALLİM AZMİYE HANIM

Babalık, 27 Nisan 1926'da yayınlanan "**Muallim Azmiye Hanım**" başlıklı imzasız makalede onun gönderdiği bir mektup yayınlanmaktadır. Bu mektupta Konya ve Antakya'daki okul hatıralarından kesitler vermektedir.

"Muallim Azmiye Hanım; memleketimizin yetiştirdiği genç muvaffakiyetini nasıl anlatıyor? Ara sıra "**Antakya Azmiye**" imzalı şiirler neşretmekteyiz. Mezkûr eserin sahibi **Azmiye Hanım** memleketimizin yetiştirdiği münevver gençlerimizdendir. Bir arkadaşımıza gönderdiği mektupta diyor ki:

"Muhterem üstadım, aziz ağabeyim, üç senedir dinmeyen umum hicranla pençeleşir uzaklar-

da memleket hasreti çekerek müteellim inlerken bu gün ilk defa derin bir ümitle seviniyorum. Yalnız korkuyorum ki burada inkisarla sunmasuz, mesmuatıma nazaran Konya'mızda Mektebi Hukuk yeniden teşkil etmiş ve Sultani dokuzdan talebe alıyormuş.

Bittabi bu havadis beni çok sevindirdi. Ayrıldığım dakikadan beri yana yana hasretini çektiğim mektep hayatına dolayısıyla aziz vatanıma kavuşmak benim için bütün saadetlerin kökündendir. Büyük ruhlu hocam, her şeyde olduğu gibi bu hususta da kıymetli irşadat ve delaletinize muhtacım. Evvela mesmuatım doğru mudur? Saniyen Darulmuallimat mezunlarını da alıyorlar mı? İmtihan olduğu takdir de ne şekildedir ve mektep leyli mi? Sonra kadınları da kabul ediyorlar mı? Yüksek kalbinizin talebelerinizden deri' etmeyeceği ulvi cevabı çok iyi bildiğim için başkalarına müracaata lüzum görmeden ali kalbinize muhatap cesaretini kendimde buldum. Aziz üstadım, kesreti meşguliyetiniz bana iki satırlık bir şey yazmanıza mani ise arkadaşlardan birine emir

ediniz ve lütfen izahatta veriniz onlar yazsınlar. Sizi rahatsız etmek için kudretli mektuplarınızdan mahrum kalmayı tercih ederim.

Her zaman mektuplarımla şiirlerimi takdim etmek arzu ederim. Fakat rahatsız etmekten ictinaben sukuta mecbur oluyorum... Bilmem hatırlar mısınız büyük hocam. Bir gün bana gayemi sormuşunuz. “**Gazeteci olacağım**” demiştim. Biraz müstehzi gülmüştünüz. O gün az kalsın bir ümitsizliğe düşecektim. Fakat içimden bir ses beni ikaz etti. İşte hala o gayeyi taşıyor ve seviyorum. Şimdiye kadar müteaddit küçük hikâye, dört roman ve kırk elli kadar şiir yazdım. Her halde geniş bir kıymet-i edebiyata hâsıl değilse de bilahare güzelleşmesi muhtemel olan yıllık hatvede rahilide intişar eden gazetelere şiirlerimi gönderiyorum. Yazılarım Suriye muhitinde benim için iyi bir tesir yaptı... Şiirlerimi, hikâyelerimi seve seve okuyup takdir edenler hesapsız. Fakat ben bu tür hasbi, arkası kesilmeyen tebriklerinizi kendi iktidarına değil bu muhitte hayat-ı ictimaiyeye asılacak mefküreci kadınların mefküriyetine haml ediyorum. Mektep hayatında olduğu gibi yazılarımız tenkit edenler olsa daha çok ilerleceğim zannediyorum.

Muallime olduğum günden beri en aciz bir talebemin küçük bir muvaffakiyeti beni saatlerce sevindiriyor. Aynı hissini bütün muallimlerde mevcut olduğuna kanaat hasıl ettiğim için, bizi en doğru gören ve en yakından düşünen aziz hocamı muvaffakiyetle memnun etmek arzusunu duydum.

Meslek hayatına gelince: sayenizde “reise-i usat” -sözünü mektepte isyan günlerinde en çok söyler, Paşa peder de “erkân-ı

harp” diye tevsim ederlerdi- zararsız bir muallime oldum. Ailem İskenderun’da, yazın da civardaki yaylarda ikamet ediyorlar. Emin ile ben buradayız. Muhit çok mutaassıp. Bir genç kızın evlerinin dibindeki komşu evine yalnız geçmesi günah addedilir iken ben yine hepsinin tevaccühünü sayenizde aldığım ciddi terbiye ile ahz-ı muvaffak oldum. Bütün memleket beni ve ben de kendilerini bilhassa yeşil Antakya’yı çok severim.

Mektepte ikinci sınıfından ileri olan dershanelerde riyaziyat, tarih, coğrafya ve son sınıfa mahsus olan içtimaiyat derslerini okutuyorum. Çocuklarda geniş bir anlayış kabiliyeti var.

İkinci sınıf, Sultani yedinci sekizinci sınıfların derslerini okuyorlar. Yine güçlük çekmeden hazm edebiliyorlar. Talebeliğim esnasında riyazatta epeyce bu vecihkar maliktim hamd olsun. Öğrendiklerimi öğretmekte de aynı derece muvaffak oldum. ve daima tettebbuatla meşgul olduğum için daha çok kazandığım şeyler oldu. Kaybettiklerim de çok ya...

Ramazandan bir hafta mukaddem mektebimizde büyük bir müsamere verdik. Çok takdir edildi. Türk, ecnebi, Arap bütün aileler ve velilerde ki tabiiikle hayran oldular. Bu müsamerede oldukça uzun bir rol yazdım. Onu temsil ettiler.

O gün hep mektebi ve “Pontus Teşkilatı” piyesini muvaffakiyetle oynadığımız günü, onu kendim yazmış olmaktan mütevellit sevinçi hatırlayarak çok müteessir oldum. Ben de kadınlık hakkında bir konferans verdim. Konferansım ahalide çok güzel tesir tevellüt etti.”⁽¹¹⁾

(11) Babalık, 27 Nisan 1926 (“Muallim Azmiye Hanım” başlıklı makale).

HASAN RÜŞTÜ ERGEN (1900-1968)

Ercan
ARSLAN

Hasan Rüştü (Ergen) Bey 1900 yılında Seydişehir'de Alaylar Mahallesi'nde altmış dört numaralı hane-
de doğdu⁽¹⁾. Babası Ergen Şeyhi
Hasan Efendi'nin küçük oğlu Ali
Mazhar Bey'dir. Annesi Saniye Ha-
nım'dır. Büyük dedesi Abdullah
Efendi'dir. Ali Mazhar Bey 1906
yılında Seydişehir Belediye Reisliği
yapmıştır. Şeyh Hasan Efendi'nin
büyük oğlu Ahmet Refet Paşadır.
Ahmet Refet Paşa 1909 yılında
Osmanlı Ordusunun Yemen'deki
Nizamiye On Üçüncü Fırka Ku-
mandanlığı görevini ifa etmekteydi.
Burada eşkiya takibinde iken
1910 yılı Ocak ayı başında vefat
etmiştir⁽²⁾.

Hasan Rüştü Bey ilköğrenimi-
ne Seydişehir Merkez İptidai Mektebinde başladı. 1910 yılında 47
numara ile kaydolduğu Seydişehir
Rüştiyesi'nden 3 Ekim 1913'te
mezun oldu⁽³⁾. Daha sonra Karahi-
sar-ı Sahip İdadisi'ne (Afyonkara-
hisar Lisesi) yazıldı. Birinci Dünya
Savaşı yıllarıydı. Bu okulun Kısmı
Umumi Ticaret birinci sınıfında
okumakta iken 24 Ağustos
1331'de (6 Eylül 1915) tasdikna-
me alarak, 24 Ekim 1915'te Konya

Sultanisi Birinci Sınıfına 249 nu-
mara ile kayıt oldu. Konya Sultani-
si 10.Sınıfında okumakta iken 18
Kanun-ı Sani 1335'te (18 Ocak
1919) vukuatından dolayı tasdik-
name alarak okuldan ayrıldı⁽⁴⁾.

Yazma tutkusu nedeniyle Ba-
balık, Öğüt, İbret gazetelerinde ilk
yazılarını kaleme almaya başladı.
Bir süre Şimendifer Umur-ı Habe-
riye Muhasipliği yaptı. 28 Ocak
1919 tarihinde 400 kuruş maaşla
Seydişehir Numune Mektebi
Fransızca muallim vekili olarak
öğretmenlik hayatına başladı.
Nota bilgisi olan ancak bir musiki

(1) Nüfus Tezkeresinde doğumu 1318 olarak yer almaktadır. Biz onun eğitim safahatını düşünerek doğum tarihinin iki yıl geç yazdırıldığı kanaatindeyiz.

(2) Seydişehir Şerhiye Sicilleri,240, Ayrıca bkz. Ercan Arslan, "Yemen'de Bir Seydişehirli Ahmet Refet Paşa", Seydişehir Postası, 6 Nisan 2021,S.2453,s.4.

(3) Seydişehir Rüştiyesi 1329 yılı İmtihan-ı Umumi Cetveli.

(4) Bu tasdiknamenin bir kopyası şahsi arşivimizde yer almaktadır.

Hasan Rüştü Ergen

aleti çalamayan Rüştü Bey resim yapmaya muktedir, kağıt, mukavva ve kil, çamur işlerinde yetenekli bir öğretmendi⁽⁵⁾. 30 Ekim 1918 Mondros Mütarekesi sonrası başlayan işgaller üzerine Millî Mücadele yıllarında Seydişehir Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti kurucu üyeleri arasında yer aldı. Kuva-yı Milliye'ye destek verdi. Seydişehir Kuvayı Milliyecileri'nden Öğretmen Hasan Rüştü Bey'in notlarını yazdığı defterine yakın geçmişte ulaştık⁽⁶⁾. İncelediğimiz defterde İstiklal Harbi yıllarında Seydişehir'de Hilâl-i Ahmer Cemiyeti'nin kurulduğu ve cemiyette Seydişehirli bayanların da faal olarak görev aldığı bizzat Rüştü Bey tarafından ifade edilmiştir. Seydişehir Hilal-i Ahmer Cemiyetinin kuruluşu ile ilgili olarak defterine yazdığı "*Harb çukurlarında istihkamlarda kahramane çarpışan arslan*

askerlerimiz yaralandığı zaman müşfik bir valide gibi kucaklayarak uyandırmaya çalışan, her defasında imdadına yetişen, bir askere gönderdikleri, pederlerinden ağabeylerinden senelerce haber alamayan bıçarelere bir mektupla vefat veya sıhhat haberlerini veren mukaddes Hilâl-i Ahmer Cemiyeti'nin her mahalde teşkilini gazetelerde okumuştuk. Kazamızda teşkilini dört göz ile beklerken 15/1/37 (15 Ocak 1921) pazar günü Kaymakam namzedi Sabri Bey Efendi'nin hamiyeti sayesinde, Miralay Şükrü Bey, Müddei Umumi Abdullah Efendi ve eşraftan isimler yapılan toplantıda hazır bulunmuşlardı. Kaymakam Beyin tebliğ ve himayeleri ile mukaddes cemiyetin talimatnameleri okundu. İttimada bulunan hamiyetperver ahalden azalığa kaydedilerek oylama ile cemiyetin yönetim kurulu oluşturulmuştu" ifadeleri dikkat çekicidir. 15 Ocak 1921 de kurulan Hilâl-i Ahmer Cemiyeti'nin Seydişehir şubesi Eşraftan Nafiz Bey'in başkanlığında, Adil Bey, Said Bey, Mehmet Ali Efendi, Müftü Efendi, Reşad Efendi, Hasan Efendi, Remzi Efendi, Rüştü Efendi ve Muhyiddin Efendi'nin üyelikleri ile oluşturulmuştu. Kaymakam Bey ve Nafiz Bey'in teşekkür konuşmaları ile hemen çalışmaya başlanmıştı. Azalardan belirli aralıklarla aidat adı altında para toplanmaktaydı. Seydişehir'deki bu Cemiyet teşkili ile ilgili olarak Konya'daki Milli Mücadele taraftarı Öğüt Gazetesi Matbaası'na da 25 Ocak 1921'de bir yazı yazılmıştı. Seydişehir Hilal-i Ahmer (Kızılay) cemiyeti I. İnönü Muharebesinin (6-11 Ocak 1921) zaferle sonuçlanmasından dört gün sonra kurulmuştu. Düzenli ordumuzun

(5) Konya Maarif Arşivi, Defter 20.

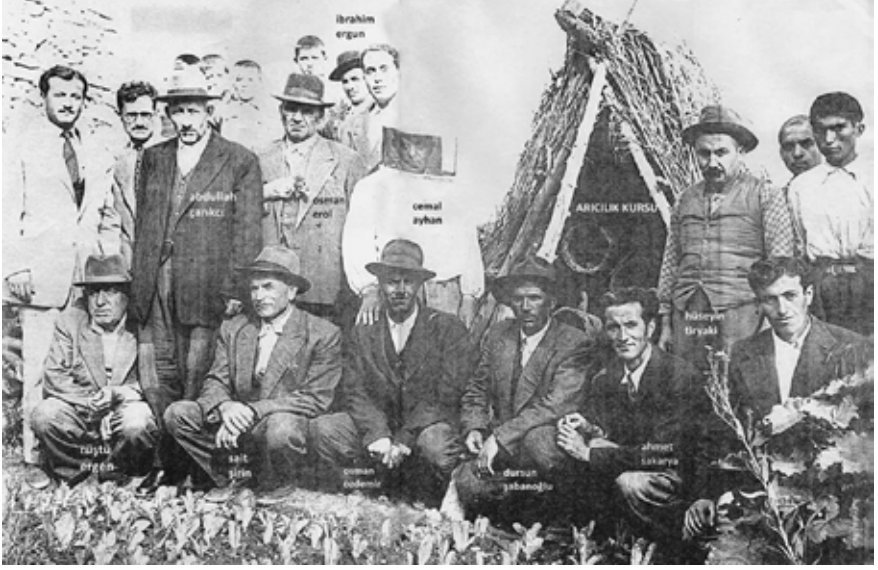
(6) Ercan Arslan, "Rüştü Ergen'in Nottarı ve Seydişehir Hilal-i Ahmer Cemiyeti" Seydişehir'in Sesi Gazetesi, 17 Temmuz 2020, S.527, s.4-6

Rüştü Bey ve öğretmen arkadaşları 1930

Batı Cephesinde kazandığı ilk zafer olan I. İnönü Zaferi sonunda içeride ve dışarıda önemli gelişmeler yaşanmıştı. İşte böylesine zorlu bir süreçte Seydişehirli hanımlar da Hilâl-i Ahmer Cemiyetinde aktif olarak yer almışlardı. Rüştü Bey “Hilal-i Ahmer Cemiyetine ufak bir hizmet olmak için Hanımlarımıza yaptırdığım iş” başlığı altında özetle “Peygamberimiz efendimiz hazretlerinin zaman-ı saadetlerinde validelerimiz gazalarında askerlerin arkalarında bulunurlar askerlerimiz din uğrunda kahramanca çarpışıyorlarken validelerimiz de onların yaralarını sarıyorlardı. Pek şiddetli bir Harp karşısında olduğumuz bu günlerde Padişahımız efendimiz hazretlerinin ve padişahlarımızın bir kısmının mezarlarının bulunduğu sevimli İstanbul’umuzu padişahımızla beraber almak. Güzel İzmir’imizi Yunan işgalinden kurtarmak, milletimizin İstiklalini muhafaza etmek için elimizden geleni yapmalı,

muavenet içinde olmalıyız. Askerlerimiz için yeni çorap, fanila, gömlek, don gibi melbusattan birer takımı hazırlayarak gelecek hafta bugün hazır edip inşallah Vilayetimiz olan Konya Hilal-i Ahmer Cemiyetine ulaştıralım. Ufak bir hizmette bulunan kazamız hanım efendileri hem diğer kazalara örnek olsun hem de Kazamız Hanım efendilerinin hissiyatı vatan perveranelerini göstereyim” ifadelerine yer vermiştir. Askerlerimiz için Seydişehirli hanımlardan hazırlamaları istenilen giysi takımlarının hazırlanarak Konya Hilal-i Ahmer Cemiyeti aracılığıyla Batı Cephesindeki ordumuza ulaştırıldığını görüyoruz. Öğretmen Rüştü Bey aynı zamanda Anadolu Ajansı’nın o tarihteki Seydişehir temsilcisi idi. Kendisine cephe hattından ve Ankara’dan gelen bilgileri derhal Kaymakamlık makamına bildiriyor aradaki iletişimi sağlıyordu. Yazmış olduğu notları bu konuda bizlere önemli veriler

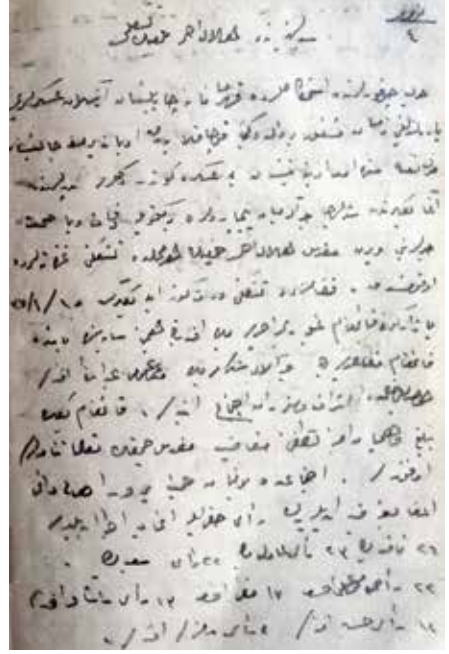
Rüştü Ergen Seydişehirde arıcılık kursunda

sunmaktadır. Not defterinde Kızılay'ın Seydişehir şubesinin 15 Ocak 1921 tarihinde kurulduğunu, Seydişehirli bayanların da cemiyette aktif olarak yer aldığını görüyoruz. O dönemde bu cemiyet faaliyetlerini Konya Hilal-i Ahmer Cemiyeti çatısı altında yürütüyordu. Konya'da yaralı asker ve subaylarımız için açılan Hastahane (Nekahathane) ve Dispanser çok önemli görevler icra etmişti. Burada Frengi, sıtma ve göz hastalıkları vakalarına bakılarak bu hastalıklarla mücadele edilmişti. Hastanelerin battaniye, çarşaf ihtiyacı da bölge bayanları aracılığıyla toplanarak Hilal-i Ahmer Konya Kadınlar Şubesi'ne ulaştırılıyor idi. Diğer yandan Büyük Taarruza kadar Konya havalisinden toplanan önemli miktarda yardım ordumuza ulaştırılmıştı. Büyük Taarruz hazırlıklarının çok yoğun bir şekilde devam ettiği günlerde Mustafa Kemal Paşa 1-4 Nisan 1922 tarihleri arasında Konya'ya gelmişti. Hilâl-i Ahmer Cemiyeti Konya Hanımlar Merkezi'ni de ziyaret etmiş

ve Konya havalisinde yapılan faaliyetlerden övgüyle bahsetmişti. Vatan Müdafasında Seydişehirli kadını-erkeği önemli bir dayanışma örneği göstermiştir. Defterde II. İnönü Muharebesi ve Batı Cephesinde Yunanlılarla yapılan çarpışmaların detaylarına da değinilmektedir. Toplumsal konulara her zaman duyarlı olan Rüştü Bey, 1923'te kurulan Seydişehir Türk Ocağı yönetiminde Kaymakam Hilmi Bey, Belediye Reisi Remzi Bey(Ülker) ve Müdafai Hukuk Cemiyeti Reisi Hacı Nabi Bey ile beraber yer aldı. 1929 yılında kurulan Seydişehir Tayyare Cemiyetinin 1933-1938 yılları arasında Başkanlığı görevi, 1946 yılında Seydişehir Halkevi Başkanlığı görevlerini de ifa etmiştir. Hasan Rüştü Bey uzun yıllar öğretmenlik yaptıktan sonra 1952 yılında emekliye ayrıldı⁽⁷⁾. Konya'daki yerel gazeteler Ekekon, Yeni Konya, Selçuk'ta ayrıca Seydişehir Gaze-

(7) Mehmet Önder, Seydişehir Tarihi, Ankara 1986, s.174.

Makalat-ı seyid Harun çalışma taslak...

Rüştü Ergen Bey'in notlarından bir sayfa

tesinde akıcı bir üslupla, yalın bir dille makaleler yazdı. 6 Aralık 1962 tarihli Seydişehir Gazetesinde XVIII.yüzyıl şairlerinden Dehri'nin Seydişehir için yazdığı uzun bir şiirini yayınlamıştır. Bu şiirin de Dehri şöyle demektedir⁽⁸⁾:

“...Harun Veli gezer تنها
Dağ eteğin etmiş ihya
Seydişehir adını takmış
Kendini ukbaya salmış
Orda yatar şeyh erenler
Aşk bağından gül derenler
Seydi Harun Haydar baba
Abdülkadir ve hem Musa...”

Rüştü Bey, Makalat-ı Seyyid Harun'u 1963 yılında ilk kez Seydişehir Gazetesinde tefrika halinde yayınlayıp ilim âlemine tanıtan kişidir. Bu Seydişehir Tarihi ile ilgili yazılan ilk tefrika yazı olması yönüyle de önemlidir. 1964 yılında İl Genel Meclisi Üyeliğine seçildi. Bu görevi 4 yıl devam ettirdi. Ha-

san Rüştü Bey soyadı kanunu sonrası Ergen soyadını almıştı. Perihan Hanım ile evlenmişti. Bu evliden Mazhar ve Saniye isimli iki evlatları dünyaya gelmiştir. Osmanlı'dan Cumhuriyete bir münevver, öğretmen, Kuva-yı Milliyesi, Gazeteci, İdareci çok yönlü bir kişilik olan Hasan Rüştü Ergen Bey 10.10.1968 tarihinde Seydişehir'de vefat etti. Kabri Seydişehir Akyol mezarlığında bulunmaktadır.

Kaynakça:

- Seydişehir Şerhiye Sicilleri, Defter 240
- Seydişehir Rüştiyesi 1329 yılı İmtihan-ı Umumi Cetveli
- Ercan Arslan, "Yemen'de Bir Seydişehirli Ahmet Refet Paşa", Seydişehir Postası, 6 Nisan 2021, S.2453, s.4.
- "Rüştü Ergen'in Notları ve Seydişehir Hilal-i Ahmer Cemiyeti" Seydişehir'in Sesi Gazetesi, 17 Temmuz 2020, S.527, s.4-6
- Konya Maarif Arşivi, Defter 20
- Mehmet Önder, Seydişehir Tarihi, Ankara 1986.

(8) Önder, age., s.149

Kamil
UĞURLU

MERHUMU NASIL BİLİRDİNİZ? -4-

LÜTFİYE KADIN

1913 yılında Balkanlarda savaş durumu iyice kendini gösterince, daha önce iyi geçinen ve komşu hakkı gözetken ayrı dinli insanlar birbirlerine dişlerini gösterir oldular. Daha önce Karadeniz'in kuzeyinden, Kırım'dan kaçıp Balkanlara yerleşen Müslüman göçmenler, ekmeceklerini bölüşerek yedikleri Bulgar yerli ahalisi tarafından düşman görülmeye başladılar. Huzursuzluk iyice artınca çâreler aranmaya başlandı. Anadolu'da akrabaları olanların bir umutları vardı. Olmayanlar perişan oldular.

Dört çocuklu bir Tatar aile, ikisi kız, ikisi oğlan çocuklarıyla yüklerini sardılar ve Türkiye'ye, Eskişehir'de yurt tutan akrabalarının yanına geldiler. Ailenin anası dirâyetli bir kadındı. Onları bir arada tutmayı başardı ve Eskişehir'e gelir-gelmez, akrabasına yük olmadan, ailesinin her ferdini, kendini kurtaracak biçimde bir yerlere yerleştirdi ve hayat çarkının, aksamalı da olsa dönmesini, devam etmesini sağladı.

Çocuklarının hepsi muti, lâf anlayan, kendini daima bir konuk gibi hisseden, yük olmanın ağırlığını hisseden kişilerdi. Durumlarının farkındaydılar. Analarına hiç itiraz etmeden, buy-

rulanı yaptılar, gösterilen yere gittiler. Durmadan çalıştılar. Evlendiler. Çoluk-çocuğa karıştılar

Hele bir Lütfiye'si vardı ailenin, anlatılmaz, anlaşılmaz bir kızdı. Ufak-tefekti ama, milletin "dünya güzeli" dediği bir yapıdaydı. Gönlü de güzeldi, sureti de güzeldi. Evlendi. Çok mutlu oldu. Çocuk-çoluğa karışması uzun sürmedi. Bir-iki derken, altı-yedi senede beş çocuğa sahip oldu. Eskişehir sokaklarında neşe içinde gülüp oynayan Tatar çocuklarının sayısı beş arttı.

Derken bir gün koca ölüverdi. Gün bulup-gün yiyen, o zamanın seçkin zenaatı oya yapmaktan başka marifeti olmayan Lütfiye öylece kala-kaldı. Cenazenin acısı hafifledikten sonra, onun acısı kadar büyük bir kaygı gelip Lütfiye'nin kalbine oturdu. O güzel yüz kısa bir sürede, karardı, sarardı, fakat dindi.

Oya yapan nâzenin eller, el işinde badana yapmaya, tahta silmeye, odun kırmaya, bahçe bellemeye başladı. Fakat akşamları, gaz lâmbasının ışığında oya heyecanını hiç terk etmedi.

Ve Lütfiye, hayatından hiç şikâyet etmedi. Şikâyeti isyan

bildi, dini bütündü. Yaşadığı hayat katlanılır bir hayat değildi. Daha önce alışık olmadığı, hatta düşünmediği bir ortamın içinde, bir çınar gazeli gibi sağa-sola uçtu-durdu. Ama şikâyet etmedi. Beş çocuğunu da okuttu, onları okula verdi ve durumlarını izledi. Onlara kızdığı zamanlar bile “öf” demedi, babasızlıklarını yüzlerine vurmadı, “kadın halimde ben bunları yaparken...” demedi ve beş çocuğun beşi de bunu takdir edercesine düzgün yetiştiler. Kendilerini kurtardılar. Evlenip Eskişehir’in ve Türkiye’nin farklı mevkilerine dağıldılar.

Gelin-damat sahibi olduktan, torun-torba bereketine kavuştuktan sonra bile durumunda bir değişiklik olmadı. Kitaplara yazılacak bir kişilikti. Bu kadar da olmaz denilecek cinsten biriydi. Ailesinden tevarüs ettiği bir kalp hastalığı vardı, şeker hastalığı onu kemirip duruyordu, ama o şikâyet etmiyordu. Sanki edemiyordu.

Ara-sıra, akraba oturmalarda, o sanki acelesi varmış gibi hem konuşur, hem oyasını yapardı. Akrabaları takılırlardı: Yahu, hastasın, bırak artık şunu, dinlen biraz. O gülerdi. “Ölmesine öleceğim, herkes ölecek. Ama yemin olsun, öldüğüm yanmam da, her gün yeni bir oya modeli çıkıyor, onları göremeyeceğim diye üzülürüm, ona yanarım” derdi.

Bütün yurttan olduğu gibi Eskişehir’de de yoksulluk, bütün boyutlarıyla yaşanmaktaydı. Zenginlerin, çok zenginlerin

evinde, çağın en büyük lüksü radyo vardı. Yoksul Tatar evlerinde ise “çiğın” vardı. Tatarlar bir araya gelip-çalıp oynadıkları toplantılara bu ismi vermişlerdi. Birkaç aile, programsız, meselâ bir akşam oturmasının ortasında hemen organize olur, bir evden cura, diğerinden saz, tef, cümbüş, akordeon, mızık, kaval, ne varsa, hemen toplanır, yerdeki kilim ve hasır kaldırılır, tahta zeminde çıplak ayaklar sekmeye başlardı. Bir neşe, bir kahkaha, bir cümbüş, bir şangırtı başlardı ki, bütün mahalle bundan nasibini alır, şikâyet bir yana, zevkle izlemeye gelirlerdi. İşte bu çiğınların en neşelisi daima Lütfiye ile onun anası, seksen yaşındaki Zahide Molla olurdu. Şölen sırasında kızıyla karşı karşıya geçer, bir güzel oynarlardı. Kurtlarını öylesine güzel dökerlerdi ki, onlar meydana çıkınca, ortada oynayan diğerleri hemen kenara çekilir, onlara yer açar, milletin onları seyretmesine fırsat verirlerdi. Ellerini kelebek kanatları kadar zarif hareket ettirirler, sanki tahta zemin üzerinde yürümez, kayarlardı, sanki ayaklarının altında sessiz makaralar vardı.

Oyundan sonra “bu oyun böyle oynanır, şaşkınlar, haydi siz devam edin” derler, topluluğun neşe dolu çığırları arasında ana-kız orayı terk ederlerdi.

1933 yılında Eskişehir’de de onuncu yıl cumhuriyet kutlamaları yapıldı ve buradaki kutlamalar yıllarca konuşuldu. Şenlikler aylar öncesinden duyurulduğu için millette ciddi

heyecanlar oluştu. Herkes hazırlandı ve coşkuya katılmak için beklemeye başladılar. Beklenen günler geldiğinde, Köprübaşında sanki kıyamet kuruldu. Ama güzel bir kıyametti bu. Bir dini bayram coşkusuyla, sabahın erken saatlerinden itibaren halk, yolları sokakları doldurmaya başladı. En güzel elbiseler giyildi, kabaralı potinler ayaklara geçirildi, oğlanlar bıyıklarını burdular, kızlar allıklarını sürdürdüler, nineler torunların ellerini avuçlarına aldılar ve kutlamaya katıldılar. Köprübaşında, şimdi İş Bankası'nın bulunduğu yerde uzun bir elektrik direği vardı. İki putrelin arası merdiven gibi ara elemanlarla bağlanmış, böylece güçlendirilmiş bir direkti. Kimse çıkmayı düşünmesin etmesin diye, ortasına da kama gibi sivri demir parçalarından bir "gerdanlık" kaynak edilmişti. Fakat, ne mümkün, o coşku ortamında halkı engellemek ne mümkün, bu direkler dahil, kutlamaları ve kürsüyü görebilmek için her yere çıkmıştı. İş Bankası'nın olduğu yer o zamanlar Halkeviydi. Şehrin en kalabalık yeriydi.

Bu direğin en üst basamağında, elektrik lambalarına yakın en tehlikeli yerinde biri seksen küsür, diğeri altmış küsür yaşında iki Tatar kadını vardı. Ana-kız Lütfiye hala ile Zâhide Molla...

Ailenin çocukları, Lütfiye'ye hala dedikleri için, kadıncağızın aile dışında da adı "Lütfiye Hala" kalmıştı ve o bunu hak ediyordu.

Eskişehir'in karakteristik tiplerinden biriydi, halkı oluşturan yapı taşlarından, umarsız, iddiasız sakinlerinden biriydi. Öte tarafa göçüşü de aynen yaşadığı gibi oldu. Ömrü boyunca hiç yakınmadığı, aksine hep yücelttiği ve iyilik telkin ettiği gelinlerinin, güveyelerinin ve torunlarının huzurundan, sanki onlara el sallayarak, dualarla, tekbirlerle uçmaya vardı.

Ölürken de o güzel, fakat buruşuk yüzünde yine bir gülücük olduğunu, yeğeni "Tatar Oğlu" görmüş. Ve öldükten sonra senelerce ona görünmüş.

İşte böyle birisiydi Tatar tairesinden Eskişehir'li Lütfiye Hala...

AKADEMİK SAYFA YAZAR KADROSU

- 1- Dr. Mehmet Ali Uz
- 2- Prof. Dr. Saim Sakaoğlu
- 3- Prof. Dr. Caner Arabacı
- 4- Prof. Dr. Haşim Karpuz
- 5- Dr. Kamil Uğurlu
- 6- Dr. Hüseyin Öksüz
- 7- Belma Aksun
- 8- Ahmet Çelik
- 9- Ali Işık
- 10- Serdar Ceylan
- 11- Bekir Şahin
- 12- Hasan Yaşar
- 13- Ahmet Kuş
- 14- Ercan Arslan
- 15- Muammer Elden
- 16- Burak Karaçam
- 17- Ahmet Canlı
- 18- Derya Karakaya
- 19- Abdullah Aydoğmuş